

Arrest

**nr. 86 226 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 april 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 juni 2011 een eerste asielaanvraag in. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) neemt op 21 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 75 092 van 14 februari 2012 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 28 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker dient op 7 maart 2012 een tweede asielverzoek in.

1.6. Tevens op 7 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Verzoeker dient op 10 april 2012 een derde asielverzoek in.

1.8. Op 20 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [O. O.]
geboren te [...], op [...]
en van nationaliteit te zijn Nigeria(Bondsrepubl.)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.04.2012 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 10.06.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 16.02.2012 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 07.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende die op 07.03.2012 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname’ vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); overwegende dat de betrokkene op 10.04.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een document van het Nigeriaans Hooggerechtshof naar voren brengt, dd. 20.12.2010, waarin staat vermeld dat de betrokkene veroordeeld werd voor inbreuk op de geldende Nigeriaanse wetten omtrent homosexualiteit; waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstig schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15december1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 27.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij licht het middel als volgt toe:

[...]

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of diens gemachtigde kan beslissen een asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees van vervolging.

Verzoeker brengt bij zijn asielaanvraag dd 10 april 2012 nochtans wel degelijk nieuwe gegevens aan!

[...]

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State dd 5 januari 1996, nr 57.384, Rev.dr.étr. 1996, 387, hetwelk luidt dat alhoewel kan worden gesteld dat bewijselementen die de verzoeker had kunnen voorleggen ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag tijdens zijn eerste aanvraag, geen nieuwe feiten zijn, het niettemin een nieuw bewijs betreft van een vroegere situatie en toch een nieuw gegeven.

Ook in RvS 21 september 2004, nr. 135.133, T Vreemd. 2006, 28 meent de Raad van State dat het nieuwe bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven kan uitmaken en dat de onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens niet kan worden weerhouden.

Er kan worden vastgesteld dat alhoewel een origineel document wordt neergelegd, tegenpartij toch allerlei excuses probeert te vinden om de waarde van het document te kelderen.

Er wordt in de beslissing niet gemeld dat er wordt getwijfeld aan de echtheid van het document.

Het document meldt dat verzoeker werd veroordeeld voor inbreuk op de geldende Nigeriaanse wetten omtrent homoseksualiteit. De geaardheid van verzoeker werd tijdens de eerste asielprocedure niet geloofd door het CGVS en is dus wel degelijk een belangrijk nieuw gegeven!

Het document gewoon afwijzen door te motiveren dat verzoeker voornoemd document eerder kon neerleggen is niet afdoende.

Er wordt telkenmale opnieuw beklemtoond dat het de asielzoeker is die zijn asielrelaas dient te ondersteunen. Maar door bepaalde omstandigheden is het niet steeds evident documenten te bekomen wanneer men zomaar wil.

Men dient rekening te houden met tradities en culturen. Nigeria is niet het land waar homoseksualiteit wordt aanvaard. Verzoeker kan niet zomaar aan om het even wie vragen bepaalde documenten op te sturen.

[...]

Artikel 51/8 kent aan de Minister of aan diens gemachtigde eens beoordelingsbevoegdheid toe die zich ertoe beperkt te onderzoeken of de aangebrachte gegevens nieuw zijn (RvSt 11 juli 2000, nr. 88.870, APM 2000, 143; RvV 18 september 2007, nr 1784)

*Het onderzoek van de pertinentie van een nieuw gegeven houdt een onderzoek in naar de grond van de zaak en veronderstelt de ontvankelijkheidsverklaring van de nieuwe asielaanvraag. De verwerende partij kan in het stadium van de inoverwegingname slechts die nieuwe gegevens verwerpen die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag.
(RvS 10 juli 2006, nr 161.213)*

[...]

Tegenpartij heeft nagelaten de inhoud van het schrijven te vergelijken met de eerder neergelegde documenten om na te gaan of de twijfel over laatstgenoemde kon worden opgeheven.

Dat betekent dat verweerder de asielaanvraag in overweging had dienen te nemen, en dat de bestreden beslissing het artikel 51/8 Vreemdelingenwet schendt.

Eénmaal aangetoond dat er nieuwe elementen zijn, komt het enkel aan de Commissaris-Generaal van de Vluchtelingen en Staatslozen toe een onderzoek te voeren naar de bewijswaarde en de authenticiteit ervan (RvV 18 september 2007, nr 1.784)

[...]

Tot slot argumenteert men in de bestreden beslissing dat “ de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”.

Er kan niet ontkent worden dat er een nieuw document wordt neergelegd met name het arrest van het Nigeriaans Hoogerechtshof.

Tegenpartij concludeert dat deze nieuwe gegevens geen ernstige aanwijzingen uitmaken voor een gegronde vrees voor vervolging.

*Met andere woorden: verweerder heeft de nieuwe gegevens toch in overweging genomen aangezien zij werden getoetst aan de Conventie van Genève. Dit is een inbreuk op artikel 5t/8 Vreemdelingenwet.
[...]*

3.1.2. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoeker legde in het kader van zijn derde asielaanvraag een op 20 december 2010 gedateerd stuk voor afkomstig van het Nigeriaanse Hooggerechtshof. Verweerder oordeelde dat dit stuk geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet betreft, omdat verzoeker reeds de mogelijkheid had dit document naar voor te brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen.

Het begrip “*nieuw gegeven*” in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de (adjunct-)commissaris-generaal en/of de Raad automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). *In casu* dateert het aangebrachte stuk –en de gebeurtenissen waarop het betrekking heeft– reeds van voor de komst van verzoeker naar België, zodat niet kan worden aangenomen dat aan voormelde vereiste is voldaan. Verzoeker maakt bovendien –door te betogen dat het niet steeds evident is om documenten te bekomen wanneer men wil en dat hij gelet op het vijandige klimaat in Nigeria ten aanzien van homoseksuelen niet aan eender wie kan vragen bepaalde documenten op te sturen– ook niet aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om dit stuk reeds in het kader van de behandeling van de eerste asielaanvraag in België aan te brengen. Verweerder kon dan ook in redelijkheid oordelen dat het stuk geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen en dat verzoeker dit stuk reeds kon voorbrengen tijdens de behandeling van de eerdere asielaanvragen. De Raad merkt verder ook op dat de problemen die verzoeker stelt te hebben in Nigeria omwille van zijn geaardheid reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van de eerste asielaanvraag.

De Raad wenst, ten overvloede, ook op te merken dat het door verzoeker voorgelegde stuk van 20 december 2010 afkomstig van het Nigeriaanse Hooggerechtshof, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker aangaf tijdens zijn gehoor op 20 april 2012 en opnieuw stelt in huidig voorliggend verzoekschrift, als dusdanig ook geen veroordeling betreft voor inbreuken op de geldende Nigeriaanse wetten omtrent homoseksualiteit, doch wel een affidavit, oftewel een beëdigde gerechtelijke verklaring, afgelegd door verzoekers vader voor het Hooggerechtshof waarin deze onder eed stelt dat hij zijn zoon heeft verstoten omwille van diens homoseksuele relatie.

Gelet op wat voorafgaat kan verder ook niet worden aangenomen dat verweerder op grond van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet diende over te gaan tot een vergelijking van de inhoud van het aangebrachte stuk met de eerder neergelegde documenten “*om na te gaan of de twijfel over laatstgenoemde kon worden opgeheven*”. Verweerder diende zich in de bestreden beslissing enkel uit te spreken over het al dan niet nieuw karakter in de zin van voormelde wetsbepaling van de nieuw aangebrachte stukken en/of elementen.

Los van de vraag of verweerder in de bestreden beslissing heeft weerhouden dat het bijgebrachte stuk geen ernstige aanwijzing uitmaakt voor een gegronde vrees voor vervolging, merkt de Raad verder nog op dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt te veronderstellen, verweerder wel degelijk toelaat een herhaald verzoek niet in overweging te nemen indien uit een nieuw aangebracht stuk geen “*ernstige aanwijzingen*” blijken voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of geen “*ernstige aanwijzingen*” van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Dat dit artikel bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn;

Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen.

Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest dd. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak;

(Zie Cass., 18 december 1996, P961535F, www.juridat.be; Cass. , 28 januari 1987, Pas. 1987, I, 620; TVR. 1987, nr. 43, 32; J.T. 1987, 486, R.D.P. 1987, 679; Rk. Luik, 30 november 1983, T.V.R. 1984, nr. 30, 113; Cass. 18 december 1996, J.T. 1997, 173; T.B.R. 1997, 70; K.I. Brussel, 4 september 1996, T.V.R. 1996, 188, K.I. Bergen, 24 augustus 1993, T.V.R. 1994, 98; Bergen, K.I., 3 mei 1996, R.D.E. 1996, p 220, Luik; K.I., 5 mei 1992, J.L.M.B., 1994,p. 164; RK. Brussel, 23 februari 2004; R.D.E. 2004, nr. 127, p 53)

De beslissing is zeer summier.

Allereerst beschrijft men louter de procedurele voorgaanden.

Aan de aangevoerde nieuwe elementen besteedt tegenpartij slechts 3 lijnen. Met name het feit dat het document eerder in de procedure kon worden neergelegd

Een dergelijke summiere motivering is, gelet op de mededeling van het nieuwe stuk, niet afdoende.

Zeker niet wanneer zij de twijfel kunnen opheffen over voorheen neergelegde attesten. [...]”

3.2.2. Zoals verzoeker correct aangeeft, bepaalt artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en voorziet artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt vervolgens specifiek aangegeven waarom het door verzoeker voorgelegde document van het Nigeriaanse Hooggerechtshof niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt weerhouden. Deze motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Het loutere gegeven dat de motivering inzake het aangebrachte stuk summier is en slechts drie lijnen bevat is op zich genomen niet van aard om te kunnen besluiten dat de motivering niet afdoende zou zijn.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden weerhouden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 1 en 33 van de Vluchtelingenconventie.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Er bestaan toch ernstige aanwijzingen van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Tegenpartij dient er zich van te verzekeren, alvorens dergelijke beslissing te nemen, dat de veiligheid en psychische integriteit van verzoeker kan gewaarborgd worden.

Verzoeker is het slachtoffer geweest van ernstige bedreigingen en detentie. Dit mag niet uit het oog worden verloren.

Men kan niet zonder meer beslissen de aanvraag niet meer te onderzoeken wanneer verzoeker toch een nieuw en belangrijk element bij brengt.

Zoals hoger gemeld wordt er door tegenpartij geen twijfel geuit omtrent de authenticiteit wat betekent dat het een zeer ernstig stuk is en de geaardheid van verzoeker bevestigd.

Men heeft aan verzoeker niet gevraagd waarom het document niet eerder kon worden neergelegd. Verzoeker heeft het recht de omstandigheden uit te leggen zodat een zeer gemotiveerde beslissing kan worden genomen, welke rekening houdt met alle elementen in het dossier.

Voor verzoeker is het onmogelijk om aan om het even wie bepaalde documenten te vragen omtrent zijn geaardheid. Deze zaak ligt zeer moeilijk in het thuisland van verzoeker. De ouders van verzoeker zijn reeds oud en hadden gedurende een ganse periode geen hulp of geld om deze documenten te laten opsturen.

Bepaalde originele documenten bevinden zich bij de politie. Men heeft niet het recht deze in ontvangst te nemen. [...]”

3.3.2.1. Verzoeker heeft niet aangetoond dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast. Bijgevolg kan niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing het artikel 1 van de Vluchtelingenconventie miskent. Een inhoudelijk onderzoek van de aangebrachte gegevens is immers slechts vereist voor zover deze gegevens nieuw zijn, *quod non*. Verder dient erop gewezen te worden dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572), waardoor deze bepaling hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.3.2.2. Artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, daargelaten de vraag naar de directe werking van deze bepaling, heeft verder betrekking op “*vluchtelingen*”, zodat deze bepaling door verzoeker evenmin dienstig kan worden ingeroepen.

Het middel kan niet worden aangenomen.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS